

достивъ баща, но страшенъ сѣдія. Вълкано! мигаръ-
вый плачете?

ВЪЛКАНА.

Да, учителко; защото Богъ ми е често туй
казвалъ.

Когато съмъ нѣщо повече была съгрѣшила, ни-
кога не съмъ была останала прѣзъ деня ненаказана
съ нѣкою жалость.

УЧИТЕЛКА.

Туй е знакъ, че Богъ вы много обыча, драга.
Гроздана сега токо мя питаше, дали когато нѣкому
дойде до главѣ нѣкое нещастіе е туй знакъ, че Богъ
му е сѣрдить: азъ ви казахъ, че Богъ праша злоща-
стія на лошыйтѣ хора за да ги обърне на добри; че
той праша сѣщо на добрыйтѣ за да ги поправи и да
ги накаже за легкомысленныйтѣ погрѣшкы, а понѣ-
когажъ още за да опыта тѣхнытѣ добродѣтель и да
имъ даде причинѣ за да бѣдѣтъ по-добри. Дойде ми
нѣщо на умъ, чеда мои, и щѣ ви кажѣ, че когато
бѣхъ малка, имахъ една учителкѣ много лоша, коя-
то мя учеше на писмо; тя мя секога псуваше, когато
непестехъ отъ све сѣрдце да ся учѣ. Тази учителка
бѣше орѣдіе, чрѣзъ което ся служеше Богъ, за да
мя наказва за грѣшкытѣ ми. Когато бѣхъ още глу-
пава думамъ въ себе си: „Много има да мя гѣлчи
господжа Цвѣта“ (тѣй ся имѣнуваше мойта учи-
телка). Тогава ся молѣхъ Богу отъ све сѣрдце за да
умири духа на тази страшна жена. Богъ понѣ-
когажъ послушваше молбѣтѣ ми; но често пишехъ
све опакомъ, и когато сестрытѣ ми отивахъ да ся
разхождатъ, тогава учителката ся оплакваше на май-